

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ δημοσιογραφία μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος. Μία διάλεξις τοῦ ἀειμνήστου Μπάμπη Ἀννίνου στὴν Πέλη. Αἱ εἰδήσεις καὶ τὰ κοινωνικὰ τῶν ἐφημερίδων πρὸ ἐγδοσθέντα ἐτών. Τὰ ἐξέθρια τυπογραφικὰ λάθη. Ἐνα ποίημα τοῦ Στρατήγη. Πιεῖς ἦσαν ὁ Ματρώζος. Συμπολεμιστὴς τοῦ Κανάρη, κλπ.

ΠΙ πολλά χρόνια, μετὰ τὴν ἀποτίναξι τοῦ τουρκικοῦ ζυγοῦ, ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία παρέμεινε συγχισμένη, ἀδιαιμόρωτη, ἀσύντακτι. Κι' αὐτὴ ἡ ρευστὴ κατάσταση καθρεφτιζόταν καθαρώτερα, πληρότερα, στὸν Τύπο τῆς ἐποχῆς, στὶς ἐφημερίδες.

Ἰδοὺ μερικὰ δημοσιεύματα τῆς ἐποχῆς αὐτῆς, τὰ ὅποια ἀνέφερε καὶ ὁ μακαρίτης Μπάμπης Ἀννίνος, σὲ μιὰ διάλεξι του, με θέμα: «Ἀναμνήσεις Δημοσιογραφικαί», τὴν ὅποια ἔκανε στὶς 26 Ὀκτωβρίου τοῦ 1891 στὴν αἴθουσα τοῦ «Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου», στὴν Κωνσταντινούπολι.

Ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Ἐφήμη», τοῦ 1851: «Ἐάν καλῶς μὰς ἐπιπροσφύσησαν, ἡ κυρία Ρωσιάδου, τοῦ φιλολόγου, πενήθορεϊ διότι δὲν ὑπάρχει πλέον εἰς τὴν ζωὴν ἕν ὠραιότατον σκυλλάκι τῆς, ὅπερ ὑπερηγάπα».

Στὴν ἴδια ἐφημερίδα, στὸ φύλλο τῆς 18 Μαρτίου 1852, ἔδημοσιεύθη καὶ τὸ ἀκόλουθο χρονικόν:

«Οἱ τέσσερες κοῦρκοι (γάλοι) ἐνὸς χαριστάτου καὶ ἀνθρώπῳ ἀξιοματικοῦ τῆς φρουρᾶς Ναυπλίου, ἀφίχθησαν αἰσίως ἐνταῦθα. Ἐπίσης καὶ ὁ λαγῶδς ἐνὸς γρηαίου ταγματάρχου» 1...

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀκόλουθος, ἐντελὲς ἐξοφρητικὴ εἰδήσις, εἶχε δημοσιεῖθι στὴ «Ἐφήμη», στὸ φύλλο τῆς 28 Ἰουνίου 1852:

«Τὸ ἐσπέρας δύο στρατιωτικοί, ὁ μὲν ἀνήκων εἰς τὸ σῶμα τῶν Γενικῶν Ἐπιτελών, ὁ δὲ εἰς τὸ πεζικόν, θέλουσιν ὑψώσῃ ἀπὸ τοῦ κωδωνοστασίου τῆς Ἁγίας Εἰρήνης παμμέγιστον ἀέτον, μετὰ τριῶν φανῶν. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν, ἄς λάθωσι τὴν τιμὴν τῶν παρερεθῶν εἰς τὸ λαμπρὸν τοῦτο θέαμα» 1...

Ἐπιπλέον, ὁ Μπάμπης Ἀννίνος ἀνέφερε στὴ διάλεξι του αὐτὴ καὶ μερικὰ ἐξαιρετικὰ τυπογραφικὰ λάθη τῶν ἐφημερίδων τῆς ἐποχῆς του.

Ἐποῖ, οἱ ἀναγνώστα κάποιας φανταχτικῆς φιλοβασιλικῆς ἐφημερίδος διάβασαν ἕνα προῖ στὸ κύριον ἄρθρον τῆς οἰ: «Τὸ κύριον προσὸν τῆς ἐν Ἑλλάδι βασιλείας πρέπει νὰ εἶναι ἡ ΓΟΝΙΜΟΤΗΣ» 1...

Ἐπιπλέον, ὁ ἀρθρογράφος εἶχε γράφει μονιμότης. Ἀλλὰ πάλιν ἀθηναϊκὴ ἐφημερίς ἔγραψε κάποτε: «Ὁ βουλευτὴς Κ... ἀπεκλείσθη τοῦ Βουλευτηρίου ὡς ΑΝΗΘΙΚΟΣ» 1

Ἐπὶ εἶχε ἀποκλεισθῆ, ὡς ἀνήλικος.

Καὶ στὴ «Ἐνέα Ἐφημερίδα» τοῦ Καμπούρογλου, στὴ στήλῃ τῶν Δια-

κόμη ἀπ' ἔξω ὁ πατέρας μου;

—Δὲν τὸν βλέπω ἀπὸ εἶδ', ἀποκρίθηκε ὁ Γκύ.

—Σήκου λιγάκι νὰ δῆς μήπως πῆγε παραπέρα.

—Δὲν μπορῶ νὰ σηκώσω, εἶπε ὁ Γκύ.

—Καὶ δὲν σηκώνεσαι ποτὸ σου ἀπ' αὐτὴ τὴν πολυθρόνα;

—Μὲ σηκώνουν τὸ θράδι καὶ μὲ πηγαίνουν νὰ πλαγιαίσω, γιατί δὲν μπορῶ νὰ περπατήσω.

—Ὅτε νὰ περπατήσης, ὅτε νὰ τρέξης;

—Ὅτε νὰ τρέξω!

Τὰ δύο παιδιὰ αἰσίστησαν. Ἐβουόσαν τρομακτικῶν ἀποκαλῶν ψεφὸν τράραε καὶ τὸν δὺο τὸ πνεῦμα.

—Γκύ, δῶσ' ἕνα ἀπ' τὰ παιγνίδια σου στὸν μικρὸ καὶ καλὴν ὠχτήσέ του, εἶπε, μόλις κρατῶντας τὰ δάκρυα τῆς ἡ κυρία.

—Θέλεις τὸν καραγκιόδη μου ἢ τὸ σκυλλί μου; ρώτησε ὁ μικρὸς ἄρρωστος.

—Τὸ ἴδιο μοῦ κάνει, ἀποκρίθηκε ὁ μικρὸς χορευτῆς.

Ἐπιπλέον, ὁ Γκύ πῆρε καὶ τὰ δύο παιγνίδια καὶ τὰ βάλει στὰ χέρια τοῦ φτωχοῦ παιδιοῦ, ποὺ τὰ δέχτηκε μὲ ἀδιαφορία... Ἐπιπλέον, ὁ Γκύ τὸ κῆρυκα ἀπ' τὴν πολυθρόνα του, καθὼς ἐφευγε, χωρὶς νὰ γυρίσῃ πίσω, οὐκ ἐκτίθη.

Ἐπιπλέον, ὁ μικρὸς χορευτῆς δὲν ζήλευε πειὰ τὸ πλουσιότατο.

Ἐπιπλέον, ὁ Γκύ δὲν ζήλευε πειὰ τὸν μικρὸ χορευτῆ. Ἐπιπλέον, ὁ καθέννας τοὺς ἀμυνοῦσε τὴν σκληρὴ μοῖρα τοῦ ἄλλου.

φόρον Κοινωνικῶν, δημοσιεῖται ἡ ἀκόλουθος εἰδήσις:

«Ἐτελέσθησαν χθὲς ἐν τῷ μέσῳ φαίδρου κύκλου συγγενῶν καὶ φίλων οἱ γάμοι τῆς σεμνῆς καὶ χαριστάτης νεανίδος Α. μετὰ τοῦ ἀξιολόγου νέου Β. Οἱ παρεστῶτες, σφόδρα συγκινημένοι διὰ τὴν ... συμφορὰν, ἀπήλθον τεθλιμμένοι, ἀφοῦ ἐξέφρασαν τὰ εὐλικρινῆ των συλλυπητήρια πρὸς τὴν πενθοῦσαν οἰκογένειαν, εἰς τὴν ὅποιαν εἶθε ὁ Ὑψιστὸς νὰ ἐνσταλάξῃ βάλασμον παρηγορίας» 1...

Τὸ ἀλλόκοτο αὐτὸ κοινωνικὸν εἶχε ἀποτελεσθῆ ἀπὸ τὴν ἔνωση τῆς ἀρχῆς μὰς εἰδήσεως γάμου καὶ τοῦ τέλος μὰς εἰδήσεως κηδείας 1...

Ἐπιπλέον, οἱ ἀναγνώστα μὰς γνωρίζουν τὸ ποίημα ἐκεῖνο τοῦ κ. Γεωργ. Στρατήγη, ποὺ ἀπαγγέλλεται στὶς φιλολογικὲς ἐσπερίδες καὶ φιλολογικὲς συναναστρώσεις, «Ὁ Ματρώζος». Ὀλίγα ὅμως, ἡ μάλλον ἐλάχιστο, θὰ γνωρίζουν οἱ οἱ Ματρώζος αὐτὸς δὲν εἶνε τελείως φανταστικὸ πρόσωπο, τῆς ἐμπνεύσεως τοῦ ποιητοῦ, ἀλλὰ πραγματικὸ πρόσωπο, ποὺ ἔλαβε μέρος στὸν ἀγῶνα τοῦ 1821 καὶ ἐτιμῆθη κατόπιν ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν ποιητικὴν μὲ μετᾶλλα καὶ σύνταξι. Ὁ Ματρώζος λοιπὸν αὐτὸς ἦταν ὁ Ψαριανὸς Ιερομόναχος Ἰωσαφὰτ Νικολάρας, ἕνας γιγάντιος καὶ γενναῖος κληρικὸς, ποὺ ἦταν γνωστὸς κατὰ τὴν ἑπαναστάσιν καὶ κατόπιν στὰ Ψαρά, ὑπὸ τὸ ὄνομα ὁ «Ἰωσαφὰτ».

Ἐπιπλέον, οἱ Ἰωσαφὰτ, λοιπὸν, αὐτὸς παρουσιάσθηκε στὴν ἀποβάθρα τῶν Ψαρῶν, τῆ στιγμῆ τοῦ ἐμπόλεμου μετὰ τὸν πυρσοικὸν ὁ Κανάρη καὶ τὰ ἄλλα παλληκάρια κ' ἐφώναξε, κοινοῦτας τὸ χέρι του κ' ἀνεμίζοντας τὰ φαρομόνικα του:

—Σταθῆτε, ὁρὲ 1...

—Τὶ θέλεις, ἅγιε πατέρα; τὸν ρωτήσανε οἱ ναυτικοί.

—Θάρῶ κ' ἐγὼ μαζί σας...

—Ἐσὺ, ἱερομένος ἀνθρώπος 1...

—Πῶς, δὲν μὲ πᾶνει τὸ μάτι σας ἐμένα ἢ μήπως ἐπειδὴ εἶμαι κληρικὸς, δὲν πρέπει νὰ πολεμήσω γὰ τὴν πατρίδα κ' ἐγὼ;

—Ὅριστε, πέρασε.

Κατὰ τὴν ἀνατίναξι τῆς τουρκικῆς ναυαρχίδος, ὁ Νικολάρας ἔκαμε καλὰ τὸ μέρος του καὶ κατόπιν ἐξηκολούθησε μὲ τὸν Κανάρη ναυμαχῶν καὶ πολεμῶν, ὅπου ἐλευθερώθηκε ἕνα μικρὸ κομμάτι τῆς Ἑλλάδος.

Ἐπιπλέον, ὁ Κανάρης, ἀποτραβήθηκε κ' ἐξῆυσε σ' ἕνα ἄλλο νησί, συνηθισμένως μὲ τὴ μικρὴ σύνταξι τοῦ ἀγανακτοῦ, ποὺ τοῦ εἶνε ἡ πολιτεία.

Ἀλλὰ τότε τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας δὲν ἦσαν γρήγορα, ὅπως εἶνε σήμερα, καὶ ἡ συγκοινωνία ἀκόμα αὐτὴ δὲν ἦταν τακτικὴ. Ἐποῖ, ὁ μισθὸς ἀρρῶστος νὰ πάη στὸ Νικολάρα κ' αὐτὸς πολλὲς φορὲς βρέθηκε σὲ πολὺ δύσκολῆ θέσι. Μιὰ φορὰ μάλιστα, ποὺ τὸ κακὸ παράγωγον, μῆρες σ' ἕνα ψαράδικο κ' ἤθεσε μοναχὸς του

στὴν Ἀθήνα. Μιὰ καὶ διὰ τὸ ἴπυργεῖο τῶν Ναυτικῶν, ποὺ ἦταν τότε σ' ἕνα μικρὸ διάφορο σκατάκι. Ἀπὸ κάτω ἡ αὐτὴ ἦταν γεμάτη ἀπὸ ἀπαμύχως ναυτικούς. Ὁ Νικολάρας στάθηκε στὴ μέση τῆς αὐλῆς καὶ φώναξε μὲ τὴ βροντερὰ φωνὴ του:

—Ἐ, κὼ ἴπυργε 1... Ἐ, δὲν ἀκούς, κὼ ἴπυργε 1...

Ἐνα παραθυρῶνα ἄνοιξε ἀπὸ πάνω καὶ ἕνα λευκόμαλλο κεφάλι γέροντος ἐπρόβαλλε. Ἦταν ὁ ἐνδοξὸς Κανάρης, ὁ πυροπολιτῆς καὶ τότε ἴπυργος τῶν Ναυτικῶν.

—Ποῦς εἶνε; Ποῦς φωνάζει; ρώτησε.

—Ἐγὼ θέλω τὰ μιστὰ μου.

—Καὶ ποὺ εἶσαι;

—Ψαριανὸς εἶμαι.

Ἐπιπλέον, ὁ Κανάρης, ποὺ ἀκουσε πῶς ὁ γέροντος ποὺ φώναξε ἀπὸ κάτω ἦταν πατριώτης του, τὸν κῆρυκα καλύτερα.

—Καὶ πῶς σὲ λέν, ὁρὲ; τὸν ρώτησε.

—Ἰωσαφὰτ! Ἰωσαφὰτ Νικολάρα 1...

Ἐπιπλέον, ὁ Κανάρης τότε γινώρισε τὸν παλιὸν τοῦ σύντροφο καὶ συμπολεμιστῆ του, καὶ τοῦ φώναξε:

—Ἐλα ἀπάνω, καπετάνιο 1...

Ἐπιπλέον, τὸ ἴπυργεῖο ἀνοῖξαν ἀμέσως καὶ ἡ ἕψηρεσι εἶδε τὸν Κανάρη κ' ἀγκαλιᾶξεν καὶ νὰ φίλῃ σφιχτὰ τὸν φτωχὸ καὶ κακωμένον ἀπὸν γέροντα, μὲ τὰ κάτωσπια μαλλιά καὶ γένεια...

Τὴ σκηνὴ αὐτὴ ἀποθανίστικα στὸ «Ματρώζος» τοῦ ὁ Στρατήγη.

Ἐπιπλέον, ὁ Κανάρης τὴν διεσκεύασε κάτωσπια ἀλλοῦ, ἄς ἀπαντήσει ὁ ἴδιος.

